

Alzina de la brolla de Ca l'Arcís

Vilassar de Dalt

Ubicació

Comarca:	Maresme
Lloc/Adreça:	Ca l'Arcís
Emplaçament	Al costat de l'antic camp de tir
Alçada:	433

Coordenades:

Latitud:	41.53727
Longitud:	2.34452
UTM Est (X):	445323
UTM Nord (Y):	4598609

Classificació

Número de fitxa	08214 - 172
Àmbit:	Patrimoni natural
Tipologia	Espècimen botànic
Estat de conservació	Bo
Protecció	Legal
Observacions protecció:	Pla Especial Patrimoni Arquitectònic i Ambiental de Vilassar de Dalt
Accés	Fàcil
Ús actual:	Altres
Titularitat	Privada
Titular:	08213A001000080000JK
Autoria de la fitxa	Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa:	dt., 10/03/2015 - 01:00

Descripció

L'alzina de la brolla de Ca l'Arcís (*Quercus ilex* subsp. *ilex*), es troba situada a la pista carenada que mena des de la Creu de Can Boquet cap a Cal Camat, a uns 500 metres a mà esquerra, prop de la masia que li dona nom, en el marge d'unes antigues feixes, reaprofitades com a recinte per fer-hi el tir al plat. Dessota no

hi ha cap tipus de vegetació arbustiva ni enfiladisses típiques com l'arítjol. Mesura 15 metres d'alçada total per 17,30 m de capçada perpendicular per 4,50 m de volt de soca i 2,60 m de volt de canó. El tronc és llarg i esvelt, tot i que per la banda del camí presenta una fisura d'uns 80 cm de llargada per seixanta d'amplada; des de ran de terra fins a la creu mesura uns 4 metres. L'escorça és fosca i clivellada. Per sobre de la creu neixen dues branques potents que es van bifurcant i formant la brancada actual que dona forma a una capçada molt regular, i arrodonida que dona la sensació de que les branques inferiors toquin al terra.. Les fulles més tendres tenen un marge dentat i punxant. L'anvers és de color verd fosc i el revers blanc i pelut,, sobretot a les fulles més velles. El fruit és el gla, amb les escames de la cúpula no punxants. L'alzina floreix als mesos d'abril o maig i les glans maduren al començament de la tardor. S'observen podes antigues de la brancada principal que no han impedit el creixement normal d'aquest arbre perennifoli.

Observacions:

Per sota d'ella hi ha nombrosos rastres de la presència de senglar.

Història

Espècia autòctona, la fusta l'alzina s'ha emprat tradicionalment en el carboneig, per a transformar-la en carbó. El creixement d'aquest espècimen i de l'espècie en general és molt lent, produint una fusta extremadament dura i compacte, molt apreciada per fer eines per treballar la terra i fusteria (boter, mestre d'aixa, fuster...). De l'escorça se n'obtenen tanins que serveixen en l'adoberia i la mel mono floral. Finalment cal dir que les alzines prop de les masies han estat molt apreciades en temps on hi havia bestiar perquè els glans eren molt apreciats per donar de menjar als porcs.

Bibliografia

AJUNTAMENT DE VILASSAR (1999). Pla Especial del Patrimoni Arquitectònic i Ambiental de Vilassar de Dalt.

PARÉS, Eduard (2006). Arbres Monumentals de Catalunya. 18 anys des de la primera protecció. Ponència de la 2ª trobada d'Arbres Monumentals i Singulares. Alcalà d'Henares, 19-21 de 2005. Ed. Generalitat de Catalunya. Departament de Medi Ambient i Habitatge. Direcció General de Medi Natural. Barcelona.

PHILIPS, Roger (1989). Los Arboles. Editorial Blume, S.A. Barcelona.

